

PREGÓ 2025

Joan Mata i Augé

Festa Major de Sant Pere Molanta

12 d'agost de 2025

Bona nit, veïnes i veïns, molantenques i molantencs, i a tothom aquí present.

Ser aquí avui, fent el pregó de la Festa Major, em fa molta il·lusió. Aquesta sala, aquesta festa i aquest poble han estat sempre part de la meva vida.

No vinc a fer cap gran discurs, només vull compartir records. Records de moments viscuts a Sant Pere Molanta, envoltat de gent com vosaltres, que doneu vida al poble. Perquè si alguna cosa he après, és que el que fa especial Sant Pere és precisament la seva gent.

La Festa Major del poble l'he viscut des de diferents punts:

- Fent de jurat de concurs de truites.
- Pintant la portada del programa (això no fa gaire)
- Portant els gegants a la cercavila
- Organitzant la festa des de la Junta de la Societat (buscant col·laboradors)
- I fins i tot, posant-me a sota d'un castell falconer (d'això sí que en fa uns quants anys).
- Aquests dos últims anys m'heu vist fent el rom cremat de les havaneres.
I que aquest any ho tornarem a repetir!

I ara un nou repte: fer el pregó!

Per aquest motiu, quan varen venir a demanar-m'ho, no ho vaig dubtar pas, doncs penso que era un tema pendent que tenia.

Hi ha qui diu que per ser feliç en aquesta vida has d'haver plantat un arbre, tenir un fill i escriure un llibre, doncs bé, trencarem aquest tòpic, i dic:

- Primer, que he pintat un quadre, i més d'un!
- Que fa 51 anys que estic casat amb la Maria Rosa.
- I ara sóc el pregoner de la Festa Major! Què més puc demanar?

El fet de fer el pregó m'ha fet recordar records ben diversos de la infància. M'ha fet obrir capsos, àlbums i sobres per trobar-hi fotografies i ajudar-me a fer memòria.

Per això, veureu que, en algun moment d'aquest pregó, les meves paraules van acompanyades d'imatges.

També hi he deixat caure, de tant en tant, alguna fotografia d'algun dels meus quadres... No fos cas que us avorriu —que no és pas la meva intenció!

Però potser, per entendre d'on venen aquestes ganes de fer el pregó, cal tornar una mica enrere.

Sóc un veí de tota la vida (vaig néixer l'any 1949) del carrer Sant Pere. Casa meva se'n diu Cal Forner, doncs el meu avi va iniciar un forn de pa el 1918 i els meus pares el varen continuar... Es continua dient Cal Forner, tot i que el negoci es va tancar a principis del 1978, ja fa anys.

- El que em ve a la memòria de la Festa Major és la Missa d'Ofici. Hi feia assistència tot el consistori de l'Ajuntament i com que això passava un cop l'any, el capellà la feia durar una hora mitja o dues. I jo que potser tenia uns 6 anys recordo aquell acte com l'inici de la Festa, doncs no hi havia ni castell de focs, ni traca, ni tronada...ni pregó!
- El que sí que hi havia era la secció de jocs infantils: cursa de sacs, carreres de bicicleta a marxa lenta - el guanyador era el que anava més lent-, jocs de corda i el joc de l'anella - com si fos un torneig medieval, però dalt de la bicicleta.
- Recordo quan es feia l'"Esplèndid ball del vermut" que consistia en fer-lo en un tancat fet de canyes per l'ocasió, just davant del cafè de la sala, on ara hi ha el bar de la Societat.
- També recordo quan els músics de les orquestres anaven a fer els àpats per les cases de poble. Hi destinaven un o dos músics, en funció de si a la casa hi havia algun representant de l'Ajuntament, o bé si tenia més o menys socis dins la Societat, i d'altres cases que eren voluntàries. Eren un més dinant o sopant amb tots els convidats que ja hi tenien a casa.
- A més a més, a casa hi havia la peculiaritat que, com que teniem el forn, venien els veïns i clients del poble amb les seves greixoneres i cassoles a coure tot el tall previst: ànecs, pollastres, canelons i el que fes falta.

- I parlant de plats, un dels plats forts del segon dia de la festa era el futbol! Que per cert, enguany estan de celebració, perquè han guanyat la copa del Ràdio Vilafranca i la Lliga. Felicitats!

Els anys van anar passant, i la canalla va créixer... i un servidor va acabar implicat, com no, a l'escola!

Varem muntar l'AMPA de l'escola, vaig estar-hi 10 anys i ben ocupats. Ho recordo com una època ben entretinguda i accelerada. Primerament, Junta complerta, i jo de secretari. Després de president, secretari i tresorer. Tres en un, doncs t'ha tocat! Un no parar.

Dins la junta de l'AMPA, per primer cop, ens varem posar d'acord en poder rebre els Reis d'Orient, i amb tota "pompa"! Tres tractors es varen decorar i el meu cotxe amb l'estrella de guia sobre el capó. I com no, amb música per l'ocasió. Va ser un èxit, ja que a dia d'avui encara se'ls rep, però ara molt més modernitzats.

També, a l'AMPA, cada any es feia una excursió de tot un dia per diferents contrades de Catalunya, com per exemple:

- Anar a la neu, a la Molina, que va ser una mica desafortunada pels lesionats. Un d'ells, jo mateix, que de la trompada que em vaig donar, vaig estar un mes sense poder-me asseure.

- Varem anar a Blanes, i un tren turístic ens va portar a les portes del jardí botànic.
- També a Castellar de Noya, a visitar el naixement del riu Llobregat.
- I al Zoo de Barcelona.

I llavors, quan no era amb l'AMPA, era amb la Societat.

El record que tinc de quan vaig ser president i membre de la Junta és que es va aconseguir la remodelació de la part de l'escenari i el soterrani, perquè tal i com estava no es podia fer teatre en condicions. I en aquest poble, de teatre, hi havia prou afició com per merèixer un escenari com el que tenim ara.

I si la Junta actual d'ara té la possibilitat de millorar-ho, doncs tot això que tenim guanyat i jo que me n'alegro.

A més a més de fer teatre, la gent d'aquest poble també teníem l'afició d'anar a caminar, i no per aquí aprop precisament.

Amb l'Agrupació de caminaires organitzavem les sortides a peu a Montserrat i dos mesos abans ja ens preparavem fent sortides cada cap de setmana. Com per exemple, a Olivella, Pic de l'àliga, a Gelida i Viladellops.

A cada sortida hi havia parades per esmorzar.

Amb en Jaume Ventura, la Teresa Via, la Maria Rosa i alguna col·laboració més, durant dotze anys ben bons, vam pujar a Montserrat amb tot el “tingladu” que això suposava, i amb Josep Maria Mallofré, en “Mallo”, el guia, que ens portava per bon camí:

- Preparant els avituallaments a Sant Sadurní, Hostalets de Pierola, a Collbató, passant pel ‘Matamatxos’.
- Tenint a punt el cotxe escombria. I la farmaciola, per si feia falta.
- I feiem entrepans per a tothom un cop arribats a dalt al Monestir.

Us vaig a dir una anècdota:

El primer any, pel cansament que duia a sobre, un cop arribats a la plaça de dalt del Monestir em van dir: Que no vas a adorar a la Moreneta? Doncs ho veia tan lluny que no em veia en cor d’arribar-hi. Llavors sento que em diuen: - Ara, per poca cosa, quedaràs malament? I hi vaig anar. Encara bo! Perquè si fos avui en dia has de demanar cita prèvia.

L’Agrupació de caminaires es va arribar a consolidar i es van fer moltes sortides més: el Puigmal, l’Aneto, el Pedraforca, la Pica d’Estats van ser algunes de les nostres fites, tant com a grup com a nivell personal. No vaig arribar a fer els 100 cims, però gairebé!

Vam arribar a ser una colla de setanta, per anar a Montserrat, i realment feiem patxoca i n'estavem orgullosos, perquè s'hi afegien gent d'altres pobles.

En un altra grup, on vam arribar a doblar el personal, va ser amb el Carnaval.

A principis dels 90 em vaig ajuntar amb el grup de carnaval de l'Arboçar, doncs la gresca i la disbauxa sempre m'han agradat. Gairebé deu anys més tard, vam fer-ho a Sant Pere Molanta, junt amb el Santi, l'Assun, la Maria Rosa i la Montserrat Alabreda.

Sense ser arquitectes, ni enginyers acabaves muntant una estructura que algunes vegades et donava sorpreses, com haver d'escurçar les ales de l'avió perquè no passaven per certs carrers.

Era tot un èxit moure tot aquest personal amunt i avall per diferents llocs, de dia de nit, i amb les condicions meteorològiques que fossin. Vam arribar a anar com a "convidats" dins del parc de Portventura per fer un circuit de cara al públic, només la comparsa, però això per nosaltres era un regal: estaves tot el dia allà disfrutant i per la tarda tornàvem amb la gresca del carnaval, encara que fos fora de temporada.

No passava ni un mes que ja estavem pensant amb la construcció i vestuari de la nova carrossa. Era tota una feinada el que suposava, però que valia la pena, perquè després ho gaudiem al màxim. D'anècdotes moltes i de trofeus i premis també.

Però no tot era disbauxa i carrosses... També hi va haver un temps que hi havia música i tradició pels carrers del poble.

Tinc bons records de Les Caramelles, anant amunt i avall per masies, barriades, i també a l'Arboçar!

Tota la família cantant per celebrar la Pasqua Florida, amb la Pilar com a directora, i després arrodonint la festa amb una bona excursió.

Amb la barretina i mocadors vermells, tots carregats dalt del tractor amb paques de palla com a seient, cantant sardanes i valsos, em sentia el més català de l'any.

A l'hora de programar l'excursió, recordo que érem un grup molt divers i això es tenia en compte. L'any que vam anar a l'Espluga de Francolí, el jovent va fer espeleologia a la cova i altres vam anar a visitar el Museu de la vida de rural, molt bonic per cert! O l'any que vam anar a Palamós, uns varen fer el bateig de submarinisme i els que no vam fer ruta amb veler per la costa.

Al final, Portaventura, va ser el lloc preferit per tothom, ja que hi varem anar molts anys seguits.

I parlant de cultura popular... com oblidar els nostres gegants?

Per iniciar la Colla de Gegants de Sant Pere, ja ens veus anant fins a Solsona a buscar el senyor Casserres, un mestre geganter i artista reconegut a Catalunya perquè donés forma a en Pere i la Griselda.

Han i hem voltat per arreu, des de Manacor (Mallorca) fins Andorra, passant per Valenzuela (Còrdova) i altres poblacions i localitats del territori català.

La colla gegantera vam arribar a ser 45 o 50 components i cada any es feia una trobada que omplia els carreres de gegants per tot el poble - suposo que ja ho recordeu.

Des de l'any de la pandèmia que estan una mica "jubilatats", com jo, vaja, però aquest any celebrarem amb orgull els 25 anys.

Felicitats Gegants! Ojalá en puguem celebrar 25 més, i que continuem veient-los lluir pels carrers, plegats amb tots els balls populars del poble: les panderetes, el ball de gitanes i els diables —que sempre obren la cercavila, i que fins i tot van tenir el bon gust d'estrenar-se amb un logotip dissenyat pel meu fill, en Quim.

I de tragar gegants amunt i avall, també he traginat decorats amunt i avall junt amb el teatre.

Dins del grup de Teatre el Folre he fet més aviat de logística, però darrera d'ells, més ben dit, juntament amb ells m'han sortit oportunitats de "fer teatre".

I he fet:

- De Romà en el 25è aniversari de la Trobada al Castell d'Olèrdola.
- De representant Grec a la Trobada de Teatre Amateur de Catalunya a Mataró.
- I improvisant un rei medieval a la trobada d'Esterrí d'Àneu.

- I com a Bisbe de la Seu per conduir un casament d'una parella component del grup.

I si no m'heu vist fent de Bisbe, Rei o Geganter... ja em teniu aquí... fent de pregoner!

Però també calia fer de veí, quan tocava plantar cara o fer pinya davant les decisions que ens afectaven al poble.

L'Associació de veïns es va crear per fer més força davant l'Ajuntament, ja que com sabeu, i com per art de màgia, ens varen fer desaparèixer molts elements d'aquest poble que eren icònics: com la pista poliesportiva i la plaça arbrada.

En aquell moment, el Sr. Josep Tort - alcalde - i el seu equip, sense comentar res al poble ni donar explicacions, van tirar pel dret, fent-ho desaparèixer tot, tot!

Actualment l'Associació ha agafat una altre caire, no tant polític i més lúdic. Tot i que mantenen la seva essència de prendre decisions amb el poble i pel poble. Gràcies!

I parlant de decisions, arriba el moment de mirar més enllà... i adreçar unes paraules al nostre Ajuntament.

Què us puc dir del nostre Ajuntament actual? Doncs coses boniques, que us agradaran més. Però tot sigui per prendre nota, ja que sempre ens pregunten que *Què us fa falta?*

La resposta obtinguda recentment per autoritzar cobrir la pista mitjançant una coberta retràctil és el millor que he pogut sentir en molts anys. És una millora per tothom: tant per l'alumnat de l'escola com per nosaltres.

I ja que estic aquí dalt, fent de pregoner, aprofito l'altaveu que s'ha m'ha concedit per fer algunes propostes:

- Per què no fer realitat, d'una vegada, la plaça que se'ns va prometre quan vam perdre l'antiga plaça arbrada? Des d'aleshores no s'ha vist voluntat per fer res que s'hi assembli.
- Per què no acabar d'arranjar el passeig que hauria d'unir el poble amb l'església? Tenim una mena de rambla a mig fer al costat de la carretera de l'Arboçar. Doncs il·luminem aquest tram, posem-lo en condicions i fem que sigui un espai agradable per passejar-hi, oi?
- I per últim, ja que aquests mesos de juny i juliol hem viscut unes onades de calor molt fortes, i a la piscina municipal no hi hem pogut anar, doncs fer-ho possible seria interessant i una gran millora pel poble.

I, abans d'acabar, no em puc pas oblidar del Grup de Joves.

Sou vosaltres qui, amb empena i constància, organitzeu cada any la Festa Major i manteniu viu el caliu de tantes altres activitats durant l'any. També va saber col·laborar amb la Societat en un moment delicat, i gràcies a aquest compromís s'ha revifat l'ambient i l'activitat al poble.

Us encoratjo a seguir aquest camí: fer propostes, prendre iniciatives, renovar-vos quan calgui i, sobretot, mantenir aquest esperit participatiu que fa poble. I també a continuar tenint detalls tan bonics com el de preparar-li el ram a la Geganta, que lluirà radiant a la cercavila del 15 d'agost.

També us animo a seguir connectant amb els més joves, que seran els qui agafaran el relleu d'aquí uns anys. Que s'apropin i se sentin partícips, seria un gran èxit per a tothom.

El que feu té molt mèrit, i us ho reconec de tot cor. I us dono les gràcies —de debò— per deixar-me formar part, ni que sigui una estona, de la vostra història.

I abans de fer el tancament d'aquest pregó, vull expressar alguns agraïments:

- En primer lloc, **a tota la meva família**, per haver-me permès implicar en tantes entitats i associacions del poble. I, encara més, per haver-me acompanyat i compartit amb mi molts d'aquests moments.

- **A l'escola de Belles Arts del Casal de Vilafranca**, on pinto, gaudeixo i aprenc —els dies que hi passo són una combinació de color, calma i bona companyia. L'art de pintar quadres han omplert casa meva des del dia que em vaig jubilar.
- **A la “Colla de la Cava”**, per les bones estones d'esmorzars, rialles i tertúlies. Que puguem mantenir aquesta amistat durant molts anys més!

*****

I bé, després de tot aquest recorregut d'anècdotes, potser ara sí que s'entén millor allò que deia al principi: que em feia molta il·lusió fer aquest pregó.

Sentia la necessitat de compartir-ho amb tots vosaltres: amb els més joves, per explicar detalls que potser no coneixien, i amb els de la meva edat, per recordar bells temps.

Perquè és gràcies a totes aquestes amistats, col·laboracions i persones que he anat trobant pel camí —ja sigui a través d'entitats, colles, agrupacions o vivències compartides— que he crescut com a persona i, alhora, he anat cultivant aquest esperit d'implicació i estima pel meu poble.

I és aquest sentiment, profund i sincer, el que m'ha portat avui aquí, a compartir amb vosaltres tots aquests records, que també són una mica vostres.

Molt Bona Festa Major a tothom, i visca Sant Pere Molanta!